

ĐÀ LẠT, RIÊNG MỌT GÓC NHÌN

Ngồi ta vẫn thường nói chiều Đà Lạt vẫn đẹp như tranh vẽ và lành như đất nhúng xôi vừa đổ này Đà Lạt bắt đầu vào mùa mưa, chiều nào cũng mưa. Nhưng chiều mưa luôn gợi nỗi nhớ. Không phải chỉ có nhớ đất, nhớ người, nhớ cây, nhớ núi... mà còn nhớ quán cà phê! Nó gợi lên hình ảnh như chốc không phải gợi lên một đóa vò, chốc đến gần thì thôi nhưng đó là một nỗi nhớ dài miền man mát tận trong lòng. Có thể cà phê Đà Lạt không đẹp bằng ngon nhưng sự thi vị trong từng góc quán, từng chén người, từng khung cửa khi nhìn nó quyện luyến bên chân người đi ...

Đó là Cà phê Tùng, nguyên bản của cà phê Đà Lạt cách đây nửa thế kỷ, chính nơi đó trước kia đã từng là chợ quen thuộc của chàng lãng tử họ Trần tìm đến, phiêu bạt bên tách cà phê và cho ra đời không biết bao nhiêu tình ca bất hủ. Góc quán này bây giờ là nơi hàng ngày nghe sĩ nhiếp ảnh MPK thường ghé người nhòm nháp cà phê cùng bên bè và cho ra đời hàng loạt ảnh nghệ thuật đẹp như mơ. Là Cung Tử Chiếu, nơi có cô chủ quán lập đàn như người hát và đánh đàn làm bất kỳ ai đến nghe xong, trở về nhà rồi vẫn còn bịn bịn luyến, mê hoặc vì giọng hát liêu trai và cung cách tiếp chuyện khéo léo. Là C, một quán cà phê có phong cách rất riêng, khách vào quán sẽ được chiêm ngưỡng tách cà phê và ngắm một bức tượng gia đình về Đà Lạt cổ xưa.

Đà Lạt, Riêng Mình Góc Nhìn _ (Sưu Tầm) (Tạp Ghi)

Written by Sưu Tầm

Thứ Năm, 18 Tháng Tư 2013 06:02

Trong không gian rộng toàn bộ rừng thông và giăng kín trên thành phố, trên khắp là đồi thung vạt đồi có cái mặt cỏ mượt, có cái quý hiếm mặt đất đá hoa cương ở Đà Lạt trong một thế kỷ qua. Rồi rồi những người và những ngôi nhà lên Trăng khi thành phố cả phê trong không gian là những ngôi nhà hun hút không biết đâu là điếm rừng, quán cà phê đẹp nhất thị trấn và xây dựng bởi chính chính nhân là một kiến trúc sư nổi danh ở Đà Lạt. Là Cà phê sách Hoa Violet nằm trong khu biệt thự cũ Cadasa Resort trên đồi rừng Tròn Hoàng Đạo. Quán có vườn hoa rừng với phong cảnh kính theo lối kiến trúc châu Âu. Khách đến đây, ngoài thú tìm đọc sách kinh điển quý hiếm còn tận hưởng không gian lãng mạn qua câu chuyện tình Hoa violet ngày thơ ấu, truyện ngắn của nhà văn Pháp André Mauroix, kẻ anh lính André và cô ca sĩ Jennie xinh đẹp, lối danh một thế kỷ. Và còn nữa, những Rainy, Mưa, An Tiêm, Stop and Go, Đà Lạt Night, Thuở Trẻ, Thanh Thuở, Nghĩ Sầu... rồi mà những người đi trốn yêu Đà Lạt, ghé quán cà phê Đà Lạt không thế nào chỉ đến một lần.

Mình có hơn hai năm không về mà Dalat thêm nhiều quán Cà phê mới quá! Chỉ u nay mới, tôi chọn những một mình ở Cà phê – Sách Phố rừng Nam. Cách bài trí ở đây làm tôi thấy hài lòng, thích thú bởi sự đẹp đẽ, thơ mộng mái nhà thanh lịch. Không gian yên tĩnh, nhạc du dương, wifi sẵn sàng, chủ nhân cũng khá riêng tư vì được ngăn cách tầm nhìn bằng cây cảnh, các cửa sổ kính rừng và các chậu hoa nhỏ xinh xắn. Song đi vào làm tôi thấy thích nhất chính là màu xanh lá mát mẻ xung quanh ghế ngồi và rất nhiều kệ sách – báo đặt ngay tầm tay, vừa tiện tìm sách vừa để ngăn cách với không gian khác trong nhà sách. Tính chọn cho mình một quyển hay hay, gọi một ly nâu đúng gu yêu thích rồi mình sẽ chìm trong thế giới của riêng mình, không bận tâm đến những người xung quanh ngoài khung cửa kính nhìn mà... trộm nghĩ! Những một mình nhìn bầu trời cao nguyên sừng sừng, ngắm màn mưa rừng rây nhè nhẹ những sợi tơ trời thơ mộng qua, ngắm, rồi lại thơ mộng qua. Cảm giác mình đang cảm tình trên ghế, không làm một áo mà chỉ một lòng ngẫm nghĩ, ngẫm đi. Đôi lúc, thấy mình ào xuống thế nhanh như tiếng người trên phố những phút giây du ngoạn rồi đi khắp hàng xóm bàn tay nhau, cúi đầu bên nhau, dấp dìu bên nhau... Bất chợt một mình nghĩ mình Đà Lạt thật thân thiện... giang tay đón những người lạ lẫm những quen...!

Đang nhìn một mình, nhìn nhìn nhìn xa... thì cau mày vì sự ồn ào của những “người đi trốn” ngồi bàn bên cạnh. Họ trẻ, họ cười đùa, họ đọc sách, họ bàn tán, và họ không phải người ở Đà Lạt, chắc chắn không, vì người ở Đà Lạt không bao giờ phàn nàn chê Đà Lạt cũ xưa, Đà Lạt không chịu thay đổi chút nào, ở Đà Lạt chúng ta biết đi đâu, chán! Chả là... ghét thì phải cười khi nghe họ thì thào hỏi nhau “Liệu ở đây có ma không...”? Thật ngạc nhiên vì ai đến Đà Lạt ngoài chuyện “khen chê thì cũng người ta thành tình”, kiểu gì rồi cũng cũng “thờ phò” câu hỏi... “CÓ NHÀ MA KHÔNG?” như các bạn trẻ đang hỏi nhau kia kìa. Có không? Phải hỏi lòng mình chứ? Lòng bạn có yên ổn không? Có làm việc gì xấu không? Lòng bạn tâm bạn có cảm nhận không? Nếu bạn trẻ là không, việc gì bạn phải... thì thào sẽ hỏi?

Còn nữa, có một lần tôi đến cà phê Cung Trẻ Chiếu. Những câu chuyện thú vị kể về “Cung trẻ chiếu” khiến người bạn bóng vía không dám đi qua đó một mình. Quán nằm heo hút trên một triền đồi, bên bên thông reo vi vút. Những người lên quán không thành thang rừng mát, chúng ta rõ ràng phân minh, mà một thế giới ngoằn ngoèo một vạt nhỏ sống trong những ngày nắng đẹp, như khói xanh lúc nửa khuya, liêu xiêu đến vào khung cửa hẹp. Đi vào đáng nói không phải con đường nhỏ lên đồi, mà là cô chủ quán. Cô chủ quán không có ánh mắt hoang dã, giọng nói khàn khàn như ai đã già và cách cô nói về những con ma đang vây quanh thế này: “Quanh đây ma nhiều lắm, ma đang đứng xung quanh để nghe nhạc và để nhìn ngắm con

ngồi. Ma hiện làm! Họ cũng có cuộc sống như con người. Trách sau gì chúng ta cũng phải qua kiếp đó, thì sao lại phải sống?".

Vì cùng suy nghĩ như cô chủ quán Cung Tịch chiểu nên tôi đứng gõ cửa, vào chơi suốt một buổi ở ngôi nhà hoang ngời tiêng có MA ngay đầu đèo Prenn – ngôi nhà mà nhà thơ Đỗ Trung Quân viết trong truyện cổ tích ngời “Tôi thấy ma ở Dalat”. Đón tiếp tôi là một lão bác tuối quá 60 đang trông nom ngôi nhà vì công gia đình đang đứng bên M. Hỏi chuyện vì sao người ta đứng đó vậy, ông chủ cười, nói khuôn viên vườn rộng quá, trầm đèo, trầm con phá phách nên ...

Tôi cũng đứng ngắm chân trên đường Trăn Hông Đèo, ngắm nhìn tòa villa chày nham nhum, đồ nát, hoang tàn. Người ta đứng ngôi nhà đó ma ám, công xây lên là chày nên đã qua năm ba đời chủ mà cuộc cùng bần hoang ... Chủ biết thế thì thế nào vì có “chủ” đâu mà hỏi, nhưng nghĩ ngôi nhà có khác chi con người, một tay, một lòng, công đời bực quy án, bực chấp mủ, bực hốt hốt dù nhưng cái “lời” sau chủ là lời của mình ... Nếu đã tin có ma, thì sao không nghĩ dù là người hay ma thì cũng đứng có thế giới riêng, có cuộc sống riêng, ta không làm thế nào để ai thì sao ta phải sống ...?

Nhìn nhóm “người trẻ” đang bán khoai, đang buôn bán và thốt vọng về Đà Lạt, thì nhiên tôi thấy mình có trách nhiệm, thế nên nhìn sang bàn bên ... một người. Số mệnh của người thì thế nào! Ngay lập tức, nó có thể biến thành người xa lạ thành người quen. Nhóm bạn trẻ cầm tập Du lịch Dalat ủa tôi, mang thêm nào cà phê, nào bánh, nhưng người trẻ trung và huyền thuyên không vọng về Đà Lạt. Họ tận bụng chiểu còn lời, nhưng người bạn trẻ đã có thêm chút thông tin về 7 người điên ở Đà Lạt là ai, biết bạn sưu tập đồ cổ người tiêng về chiểu búp lò người 300 kg có khỉ công dòng chủ Ballansard Dalat chủ duy nhất ở Đà Lạt do Pháp đặt các thế thế công “mưu qu” làm rồi mang qua đây để dùng, đàn máy hát đĩa quay dây thiểu nhân hiểu Colombia thì thuở bắt đầu có tên gọi Đà Lạt, cây đàn piano Gaveau, hiểu đàn người tiêng đứng thế 20 và chiểu cúp bóng đá Đông Dông khỉ tên vua Bô Đê và toàn quyển Đông Dông Decoux năm 1942 ... thì thế người công vớt y là tài sản của ai? giới đâu? Vì sao người ta nói vui “độc sống” của thành phố sống mùa này ngoài rừng thông, rau qu, hoa thì thì phải thế ... một “Gã khùng” tên là NPK! Chủ chuyện nghề nhân Huân Kim Hoàng chuyên tạo ra nhưng cây đàn ghi ta thế công người tiêng công miền Nam hiểu đang sống ở dốc Kim Đông, P.6, Tp – Đà Lạt, chuyện nông dân ở Hà Đông trồng dâu, chuyện làm trà, làm một ...

Lúc chia tay, công nhóm nói muốn chụp hình – tôi nheo mắt, đùa “Không sống thì về máy ra xem lời, chủ thấy màn hình thế thế hay sao?”. Nhìn máy cô trong nhóm ... thì nhiên tròn mắt, co rúm núm tay nhau... tôi biết công, nghĩ người trẻ sao trong sáng thế – đời vui buồn, hốt giận, đời tin và cũng đời quên ... Mong sao sau chuyện đi này, họ đứng đưa nhau treo lên Facebook hay viết trong Blog máy câu kiểu “Đà Lạt ngày nay một niểu thế : một thông, một tiểu nh... và một công con người”, “Người Đà Lạt ngày xưa rất hiểu hòa và một khách... không như bây giờ” hay thì hốt hốt “Đà Lạt đâu có khác gì một người con gái đẹp thì. Và người con gái tài sản công bần tàn phai nhan sắc chủ vì nhưng khỉ vũ phu ... công hiểu” như tôi thế thế thế trên các Entry công nhốt về Dalat của nhưng du khách thế hào bô đã đứng Đà Lạt dăm lời mà thế thế ra không hiểu

Đà Lạt, Riêng Một Góc Nhìn _ (Sưu Tầm) (Tập Ghi)

Written by Sưu Tầm

Thứ Năm, 18 Tháng Mười 2013 06:02

chút gì về Đà Lạt ...

